

Waarom moest ze zoo vervuld zijn met haar gedachten, dat zij den aanroep van Alma niet hoorde? — Maar, was het wonder dat de gedachten haar juist in deze oogenblikken als overstelpten? Was de tweestrijd dien zij streed niet minstens even zwaar als die harer zuster? Was zij niet voornemens geweest, toen ze Jaromir en Alma met elkaâr in aanraking bracht, zich, zoo noodig, vrijwillig terug te trekken en haar genegenheid te verloochenen? Ontstemd en gegriefd door den loop der dingen had ze echter tot nu toe gedraald haar edele daad van eergisteren de kroon op te zetten. Maar zonder dat was die „edele daad” immers de dwaasheid zelve en had ze de zaken verergerd in plaats van verbeterd?

Die laatste beschouwingen, waartegen niets, niets in te brengen valt, geven eindelijk den doorslag

En nog vóór de ander heur aanroep heeft herhaald, is door Ilma de verklaring afgelegd, die voor alle drie zulke gewichtige gevolgen zou hebben.

Doch wat die verklaring haar kostte! — Want nu eerst ontdekt zij hoezeer ze Jaromir nog bemint

Zij had gevreesd dat hare stem te sterk beven zou, — maar Goddank! zij heeft zich goed gehouden. Alma heeft niets bemerkt van haar ontroering. Evenmin bemerkte zij hoe Ilma heur gelaat verborg in de kussens.

Alma kan heur geluk nauwlijks indenken Haar onderstelling dat Jaromir Ilma dus tamelijk onverschillig was, blijkt dus geheel juist te zijn geweest. — O, wat een zalige ommekeer! Eindelijk vindt ze woorden om haar gemoed te luchten. En nu bekent zij Ilma dat ze nacht en dag heeft gedroomd van den mooien zuideling, dat die mededeeling van heur zuster haar brein bijna verbijstert van vreugde. En zij omhelst de arme Ilma, en weent en lacht beide zonder te weten hoe zij het hart van heur zuster verscheurt door die uitingen

's Anderen daags verzocht Ilma heur slaapgenoot om Jaromir mede te deelen welke omkeering er langzamerhand bij haar had plaats gevonden.

Waarom ontwaarde de laatste niet dat Ilma het gelaat afwendde toen ze die woorden sprak? En dat heur stem onvast klonk, evenals den afgeloopen nacht?

Alma was echter, gelijk toen, te zeer vervuld van haar geluk. Zij die weleer op uren afstands zou gevoeld hebben als de ander eenig leed wedervoer, zij bemerkte nu niet eens wat een vrèemde zou bemerkt hebben, en dat terwijl Ilma in haar onmiddellijke nabijheid was, ja zelfs, terwijl zij deze in haar armen gedrukt hield!

Helaas! geen wonder dus dat de brave Ilma alweder niet die voldoening mocht smaken, waarop zij zoo algeheel aansprak had; dat heur ellende, in plaats van een weinig verzacht te worden, wederom nog schrijnender werd gemaakt door een rechtmatigen wrevel.

VII.

Welk een heerlijke tijd brak er nu aan voor de gelukkige Alma.